

Ben je al eens in de “Rue de Brabant” in Brussel gaan shoppen? Dat is pas een ervaring die je nooit meer vergeet.

Gisteren trok ik er heen met mijn goeie vriendin Ly. Van zodra je de trein afstapt in Brussel Noord en langs de achterkant de voor elke treinreiziger overbekende roze ramenstraat oversteekt, kom je langs een dwarsstraatje in de parallel lopende Rue de Brabant terecht.

Prachtige jurkjes aan 5 euro het stuk lachen ons toe op deze zonovergoten augustusdag. Je vindt er ook tapijten, keukengerei allerhande, enfin zowat alles wat een mens praktisch in het huishouden nodig heeft.

Je waant je niet in een Noord Afrikaans land, je bent er gewoon. Geen vlamming mijlenver te bespeuren, de exotische muziek, de geuren, het lustig gebrabbel van de kleurlingen rondom ons, kortom de hele sfeer maakt dat je je onmiddellijk ondergedompeld voelt in de warme Afrikaanse easy living, nochalance... maar dan op nauwelijks 20 minuten reizen van mijn Vlaamse deur.

De jurkjes pas je in het achterkamertje van de winkel terwijl –in ons geval- de bediende uit India (ja die zijn er hier ook) zich uitslooft om in de grote voorraad kledij de gepaste maat voor ons te vinden. We mogen hem om het even wat vragen, met zijn eeuwige smile is niets hem teveel, en dat voor een schamele 5 euro het stuk.

We zien het de “gestylde Inno dame”, voor heel wat meer geld overigens, echt niet doen want dan krijg je gegarandeerd binnen de seconde de meest verzuurde blik op je geworpen. Nee, zo’n toegewijde bediening bestaat in Vlaanderen niet meer, dat is duidelijk.

In de Rue de Brabant daarentegen voelen wij ons letterlijk de Koning(in)nen te rijk.

Waar die 5 euro jurkjes gemaakt zijn, wil je niet echt weten maar dat geldt ook voor de overigens veel duurdere kledij in de meeste winkels in Vlaanderen.

Hier kan je dan ook nog eens gaan onderhandelen over de eindprijs bij aankoop van meerdere stuks maar onze man uit India zit overduidelijk aan zijn 5 euro limiet dus doen we dat wijselijk niet.

Zo, met onze behoorlijk gevulde plastic zakjes is het tijd om iets lekkers te gaan eten want het is ondertussen middag.

Ly kent van haar vorige shopping expeditie een klein Egyptisch restaurantje waar ze –voor de figuurlijke appel en het ei - overheerlijke gegrilde sardienen met frietjes , gegarneerd met gezonde rauwkost opdienen. Maar eerst en vooral komen ze al die potjes met lekkere sausjes voor je neus zetten. Eens wij onze visschotel letterlijk aan het verorberen zijn, komt de over vriendelijke Egyptische bediende zijn 2 koninginnen ook nog 4 platte Afrikaanse broodjes presenteren om mee in de sausjes te doppen. En terwijl we de sierlijke limoenenboom buiten in de tuin bewonderen (ja hoor, te midden in Brussel) , laten we geen kruimeltje of visrestje liggen...zo smaakt het ons. Middag- en avondmaal genot in 1 noem ik dat!

En dan moet het beste nog komen! Want na nog een uurtje verder geslenterd te hebben op onze Noord Afrikaanse trip is het tijd voor een kopje thee. En daarvoor weet Ly een authentiek caféetje liggen. Eentje met rechttoe rechtaan tafeltjes zonder tra la la en vooral waar ze het water voor de thee echt goed laten doorkoken, in tegenstelling tot de meeste Vlaamse tavernes waar je zelf het theezakje in lauwig water moet onderdompelen (volgens mijn Britse echtgenoot kunnen de meeste Vlaamse tavernes geen thee naar behoren serveren). Ook hier worden we bediend als de hoogste koninginnen.

Maar dan volgt de uniekste van de unieke belevenissen op onze shopping trip. Aan onze linkerkant zitten 4 pikzwarte mannen gezellig te leutereren in hun moedertaal en aan onze rechterkant nog eens zo’n 4tal.

Wij als enige vrouwen en dan nog eens blank –op oma leeftijd maar zonder de typische oma kledij – daar tussenin dus. We zien ze af en toe van uit hun ooghoeken even opkijken naar ons met een gemengde blik van “wat komen die oma’s die geen oma zijn hier in godsnaam doen” afgewisseld met “hé dat is ons hier nog nooit overkomen”. Maar van zodra wij terugkijken kijken ze zedig weg naar hun tafelenoten. Is het het soort van respect dat ze hun eigen mama’s verschuldigd zijn? Of hebben

wij hen zodanig verrast dat ze het echt niet kunnen plaatsen? Het geeft ons in elk geval veel binnenpretjes, een warempel "Benidorm bastards" gevoel, nee echt een super unieke innerlijke beleving van het moment.

Spijtig dat er niemand is om dit op foto vast te leggen, want dit is echt ook wel kunstzinnig uniek te noemen. Hoe dan ook, dit moment zal ik voor eeuwig koesteren in mijn fotografisch geheugen... Want zo maar eind augustus op 20 minuten reizen van mijn degelijke Vlaamse deur beleven mijn vriendin en ikzelf een van ons mooiste vakantie-momenten ooit...

En dan is het nog niet afgelopen, o nee..Een eindje verderop gewandeld wordt Ly een beetje moe en toevallig zijn we bij de schattige Sint Jean et Nicolas Kerk beland. We gluren door de glazen deur binnen en zien meteen een nonnetje ons lachend welkom wuiven. Dat laten we ons geen twee keer zeggen dus wij naar binnen. Echt gezellig is die Kerk met het altaar in het midden van de kerk en alle stoelen daar in een mooie cirkel rondom. Het nonnetje komt blijkbaar uit Nederland en heeft behoefte aan een gezellige babbel, terwijl wij even rusten van al dat gewinkel en genieten van de stilte die de Kerk ons tussen haar gebabbel door biedt. "Jullie moeten echt eens komen op een zondag als de Afrikaanse families hier al dansend hun gospels zingen!" "Dat gaan we zeker en vast een dezer doen" zeg ik "want we houden van zo'n belevingen!" Met ondertussen een guitige knipoog naar Ly!

letwat toeristisch vermoeid maar meer dan volkomen voldaan brengt de trein ons terug in Vlaanderenland. Wat leuk, zo voor een schamele 12,60 euro naar Afrika trekken, echt bedankt lieve vriendin, roep ik Ly nog na als ze naar haar Leuvens flatje fietst en ik de boemeltrein naar Rotselaar in duik...

Voor herhaling vatbaar, zeker weten!